

[Gerda Møller]

ord i dag, men som flere og flere trods alt mener er noget af det nyttigste i livet. Hvad enten man så vælger at arbejde problemorienteret eller vælger et tema, et projekt eller et speciale, for nu at nævne nogle af de forskellige modeluner i undervisningen, er det jo kun metoder, som ikke kan stå alene. Viden er nu engang nødvendig for at kunne leve op til de krav, som livet stiller til os alle som mennesker og i vort arbejde.

Forsømmer man at give børnene undervisning i de helt centrale fag, og gør man undervisningen uensartet fra skole til skole, så gør man børnene en bjørnetjeneste. Med baggrund i udtalelser fra udlandsdanskere, ja, selv fra tidligere socialdemokratiske folketingsmedlemmer – jeg tænker på fru Winnie Russell, som jo for ikke så længe siden var medlem af dette ting – sådanne mennesker, som har fået et sammenligningsgrundlag mellem, hvad børn lærer i skolen i Danmark, og hvilke krav der stilles til dem i andre landes skoler, vil vi stærkt fraråde, at der eksperimenteres alt for meget i den danske folkeskole.

Hvad angår kontakten til det omgivende samfund, finder vi, at den største risiko for, at skolen skal isolere sig, ligger i, at man forsømmer det, der er vigtigst af alt, nemlig at give eleverne det bedst mulige uddannelsesmæssige grundlag, inden de forlader skolen for senere at træde ind i samfundet, når tidens fylde kommer.

Det havde i øvrigt også været interessant at få noget at vide om, hvordan man forestiller sig kontakten skal foregå. Ministeren nævner, at det rummer spørgsmål, som i praksis er vanskelige at løse trods god vilje, og at det ikke mindst kræver samarbejde med erhvervslivet og de offentlige institutioner.

Ja, det er både sikkert og vist, og at de sværeste forhindringer ligger uden for skolen, er der heller ingen tvivl om. Der må i hvert fald være et kapacitetsproblem af rang, når flere hundrede tusinde børn skal have den kontakt med erhvervslivet, og det kan vel heller ikke undgå at få følger for produktiviteten.

Vi vil da vente spændt på løsningen af problemerne, selv om vi vil give ministeren og CUR medhold i, at den kontakt bør udvides. Men vi er ikke sikre på, vi vil gøre det på de samme præmisser.

Når vi så kommer til ungdomsuddannelserne, altså det 10.–12. uddannelsesår, lægges der jo ikke skjul på, at ønskedrømmen er en samordning eller integrering af HF og gymnasiet på den ene side og erhvervsuddannelserne på den anden side. Man ønsker de igangværende forsøg fortsat og udvidet både på lokalt og centralt plan, og ministeren siger, som man kan læse i redegørelsen, at hun håber at kunne opnå flertal for konkrete forslag, som regeringen måtte fremkomme med om udbygning og forsøg med en vis samordning.

Men ministeren er blevet forsigtig og siger, at der skal være tale om frivillighed i uddannelserne på disse trin, og hun lover på forhånd, at dette frivillighedsprincip vil blive opretholdt fra den nuværende regerings side. Ministeren har selvfølgelig ikke glemt, at hun to gange har mødt folketingets øvrige partiers totale afvisning af disse planer.

Vi vil i hvert fald ikke i det konservative folkeparti lade os lokke af dette frivillighedsprincip. Det er princippet om samordning, vi er imod, hvad enten det sker frivilligt eller tvungent. Vi ønsker det tostrengede system opretholdt, altså gymnasiet og HF på den ene side og de erhvervsrettede uddannelser på den anden side. Men vi har naturligvis ikke noget imod, at der sker et praktisk samarbejde med hensyn til f. eks. valg af fag fra den anden gren.

Voksenuddannelserne og deres udbygning er jo også et kapitel for sig. Der skal inddrages nye grupper, bl. a. ved opsøgende virksomhed, og der arbejdes med tanker om arbejdsfrihed til almenuddannelse mod fuld lønkomensation.

Det konservative folkeparti vil gerne være med til at hjælpe de kortuddannede og de arbejdsløse, når det gælder mere undervisning og uddannelse, men vi vil i den forbindelse pege på, at der må udvikles alternativer til det formelle uddannelsessystem, så der tages udgangspunkt i den voksnes eventuelle situation. Vi vil ikke være med til at optræde som bedrevidende over for disse mennesker. Vi må komme dem i møde på det sted, hvor de selv står; vi vil ikke være med til at presse noget ned over hovedet på dem.

Hvad angår tankerne om frihed med løn under almen uddannelse, kan vi tilslutte os den mindretalsudtalelse, som er afgivet af Arbejdsgiverforeningens repræsentant. Også